

Dimitra Surlantzi

**The Wild Duck by Henrik Ibsen- Characters analysis and visual interpretation
(Divoká kachna Henrika Ibsena- Analýza charakterů a vizuální interpretace)**

Posudek vedoucího práce

Dimitra Surlantzi si jako svoji diplomovou práci vybrala Divokou kachnu Henrika Ibsena do Divadla v Dlouhé (kde proběhlo úspěšné zpracování této hry inscenačním týmem Nebeský, Preková, Štěpánek, které v teoretické části práce autorka bohužel nezmiňuje).

Dimitra Surlantzi se rozhodla přenést děj do dnešní doby, přičemž čerpá inspirace z celého 20. století. Domácnost Edkalů pojímá jako „sedmdesátkový“ panelákový byt, inspirovaný antiestetickým uměním např. M. Duchampa. Vily Werleho potom vidí jako „devadesátkový“ zbohatlický interiér. S divokou kachnou a celou půdou pracuje ve výrazně imaginativní rovině. Této koncepci lze rozumět a mohla by myslím velice dobře fungovat. Úskalí nastává ve vizuálním zpracování této koncepce. Byt Edkalů totiž působí velice honosně a velkoryse. Částečně je to problém prostorových dispozic scénografického řešení a částečně to způsobuje současná popularita retro stylu sedmdesátých let. Vily Werleho potom vypadá naopak dost chudě. Jsem však přesvědčen, že při divadelní realizaci by obě tato úskalí byla relativně snadno řešitelná a dokonce si myslím, že kdyby autorka viděla svoji scénografii 1:1 na jevišti, sama by korekce provedla. Byt Edkalů lze odstraněním dekorativních věcí a patinou snadno udělat chudší. Změnou pozic mobiliáře lze opticky zmenšit jeho velikost a zároveň udělat prostor obehmatelnější. Do vily Werleho by stačilo použít jiné, efektnější, pozadí a kontrast obou těchto interiérů by tak rázem byl v opačném gardu, který nepopírá smysl sociálního rozměru hry. Inspirace „antiestetickým“ uměním z výsledné práce v podstatě není patrná a celá scénografie je paradoxně vysoce estetizovaná. Tuto provázanost však celkově nepovažuji za podstatnou. Imaginativní půda, která je zde pojata jako jakési atrium, esteticky mající evokovat zasklený panelákový balkón, by byla při realizaci potřeba technicky vyřešit. Aby se dosáhlo tak efektních projekcí, jaké vidíme v návrzích, jednalo by se zřejmě o soustavu několika provázaných výkonných projektorů, kterými by se prostor musel namapovat.

Technicky vidím ve scénografickém řešení Dimitry Surlantzi dva nedořešené problémy. První je přestavba z vily Werleho na byt Edkalů. Vzhledem k počtu a velikosti kulis by byla poměrně krkolomná a vyžadovala by nějaké výrazné režijní řešení. Myslím, že autorka diplomové práce by však měla takové řešení navrhnout jako součást scénografie. Druhý problém vidím v hlavním vstupu do bytu Edkalů. Tento nástup je situačně velmi důležitý a dominantní a nedovedu si bez radikální režijně-dramaturgické úpravy představit jeho umístění do třetího plánu za atrium.

Celkově se studentka své diplomové práci věnovala zodpovědně a důsledně. Mnoho úskalí, na které jsme při konzultacích narazili, úspěšně vyřešila. O problémech jež zmiňuji výše je přes opakované upozorňování přesvědčená, jako o správném řešení. Připisuji to nezkušenosti s realizacemi.

V Praze dne 10.6. 2018

Nikola Tempír